

บทที่ 5

อภิปรายผล

จากข้อมูลทางสถิติที่ได้สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยตามสมมุติฐาน ซึ่งจะเสนอไปตามลำดับ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ของการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรูปแบบการเขียน
2. ความสัมพันธ์ของการอ่านหนังสือการ์ตูน กับรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล
3. ความสัมพันธ์ของการอ่านหนังสือการ์ตูนกับความคิดสร้างสรรค์

ความสัมพันธ์ของการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรูปแบบการเขียน

ผลการวิจัยออกมา ดังนี้

สมมุติฐานข้อ 1.1 กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีคะแนนการเขียนไม่แตกต่างจาก กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐานข้อ 1.2 กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีคะแนนการเขียนไม่แตกต่างไปจาก กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากแต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

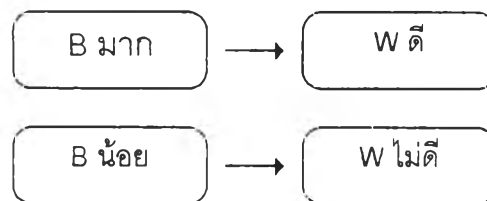
ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทำให้ทราบว่า ปริมาณและระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน ไม่มีอิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบการเขียนของผู้อ่านมีความแตกต่างกัน ปรากฏการณ์ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า หนังสือการ์ตูนไม่มีผลโดยตรงต่อทักษะการเขียน เพราะการอ่านหนังสือการ์ตูนไม่ว่าจะปริมาณมากหรือน้อย ไม่ได้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทักษะการเขียนที่ดี แต่วิธีการเขียนที่ดีนั้น สามารถเรียนรู้ได้จากการอ่านหนังสือประเภทร้อยแก้ว เช่น หนังสือเรียน บทความ นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น เพราะทักษะการเขียนจะมีความสัมพันธ์กับ

ประสบการณ์ด้านการอ่านหนังสือประเภทร้อยแก้ว ซึ่งหมายความว่าผู้ที่มีเวลาอ่านหนังสือมาก ย่อมจะมีแนวโน้มที่จะผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพดี (Stotsky, 1983)

อย่างไรก็ตาม การอ่านหนังสือการ์ตูนยังถือว่า มีความสัมพันธ์ต่อการกำหนดทักษะ การเขียนทางอ้อม เพราะการที่เด็กสนใจอ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก จะส่งผลให้เด็กมี เวลาในการอ่านหนังสือร้อยแก้วน้อยลง อันเป็นผลทำให้ทักษะการเขียนพัฒนาไม่ดีเท่ากับเด็ก ที่อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย ซึ่งจะมีเวลาในการอ่านหนังสือร้อยแก้วมากกว่า อันเป็น เงื่อนไขที่สอดคล้องกัน

ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่กล่าวมาข้างต้น สามารถแสดงในแบบแผนภูมิได้ ดังนี้

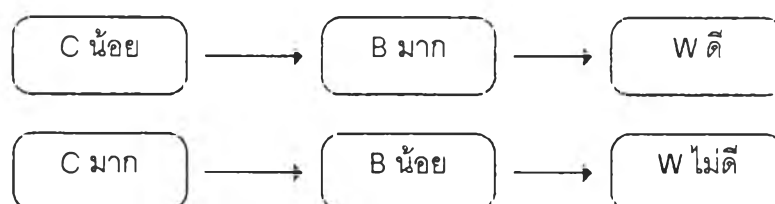
แผนภูมิที่ 5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับทักษะการเขียน

B = การอ่านหนังสือประเภทร้อยแก้ว

W = ทักษะการเขียน

แผนภูมิที่ 5.2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือการ์ตูนกับทักษะการเขียน

C = การอ่านหนังสือการ์ตูน

B = การอ่านหนังสือประเภทร้อยแก้ว

W = ทักษะการเขียน

พบว่า ผลการวิจัยที่ออกมากลับไม่เป็นไปตามแผนภูมิที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากมีคะแนนเฉลี่ยการเขียน 6.35 คะแนน ซึ่งไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย ที่มีคะแนนเฉลี่ยการเขียนอยู่ 6.00 คะแนน (ตารางที่ 4.1) ในขณะเดียวกันตารางที่ 4.2 ยังแสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก และอ่านติดต่อกันเป็นประจำมีคะแนนเฉลี่ยการเขียน 6.35 คะแนน เท่ากับ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก แต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ ผลลัพธ์ที่ออกมานับว่า เป็นคะแนนที่ต่ำมาก เมื่อเทียบกับคะแนนเต็มที่กำหนดไว้ คือ 20 คะแนน (ตารางที่ 3.8)

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ให้ความสำคัญไปยังสื่อโทรทัศน์มากกว่าการอ่านหนังสือทุกประเภท ด้วยค่าเฉลี่ย 5.34 (ภาพที่ 1) และเมื่อแยกแยะการเลือกใช้สื่อของกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและน้อย ยังพบว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีการใช้สื่อโทรทัศน์มากที่สุด โดยมีสัดส่วนการใช้แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5.28 ส่วนกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5.18 (ภาพที่ 2)

ปรากฏการณ์ดังกล่าว สามารถอธิบายได้ว่า การดูโทรทัศน์ เป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่เป็นสาเหตุทำให้ผลการวิจัยที่ออกมาไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ (สมมติฐานที่ 1.1 และ 1.2) ทั้งนี้เพราะโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้ดู ดังเช่นผลการวิจัยของ The National Assessment of Education Progress หรือ NAEP แห่งประเทศสหรัฐอเมริกา (1975, อ้างใน Severin and Tankard, 1992, อ้างแล้ว) พบว่า ทักษะการเขียนของเด็กอเมริกันมีคุณภาพด้อยลง เป็นผลมาจากการใช้เวลาดูโทรทัศน์มาก และให้เวลาในการอ่านหนังสือน้อยลง

อาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า สื่อโทรทัศน์ เป็นสื่อที่ส่งผลทางอ้อมต่อทักษะการเขียน เช่นเดียวกับหนังสือการ์ตูน ทั้งนี้เพราะ การดูโทรทัศน์ ทำให้มีเวลาอ่านหนังสือที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนน้อยลง โดยเฉพาะกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย น่าจะมีเวลาในการอ่านหนังสือมาก แต่กลับนำเวลาเหล่านั้นไปใช้ในการดูโทรทัศน์แทนการอ่านหนังสือ จึงเป็นเหตุทำให้ทักษะการเขียนของกลุ่มนี้ไม่ดีเท่าที่ควร

แม้ว่าผลการวิจัยในภาพรวมไม่สนับสนุนสมมุติฐานดังกล่าวไว้ในข้างต้น แต่เมื่อนำผลที่ได้ของแต่ละองค์ประกอบในการเขียน ประกอบด้วย ไวยากรณ์ กลวิธีในการเขียน ลีลา และความชัดเจนในการสื่อความหมาย ความสัมพันธ์ของข้อความ นำไปแยกทดสอบ พบว่า ลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมาย สนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.1 เนื่องจากกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีคะแนนด้านลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมายมากกว่ากลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กระนั้นองค์ประกอบดังกล่าว ไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.2 เพราะกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีคะแนนด้านลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมาย ไม่แตกต่างจาก กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากแต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จึงกล่าวได้ว่า ปริมาณในการอ่านหนังสือการ์ตูนมีความสัมพันธ์กับลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมาย อันเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเขียนเท่านั้น ปรากฏการณ์นี้สามารถอธิบายถึง ความสัมพันธ์ทางอ้อมของการอ่านหนังสือการ์ตูน ที่มีต่อทักษะการเขียน ดังแสดงในแผนภูมิที่ 5.2 เพราะทักษะการเขียนที่ดีนั้น มีพัฒนาการมาจากการอ่านหนังสือประเภทร้อยแก้วมากนั่นเอง

จากแผนภูมิดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า ผู้ที่อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอ่านหนังสือการ์ตูน (พร้อมกับดูโทรทัศน์มาก) จึงทำให้มีเวลาในการอ่านหนังสือทั่วไปน้อยลงไปด้วย จึงส่งผลต่อทักษะการเขียน ด้านลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมาย มีไม่ดีเท่ากับผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย (แม้ว่าจะดูโทรทัศน์มากกระนั้นยังมีเวลาอ่านหนังสือร้อยแก้ว)

อย่างไรก็ตามองค์ประกอบอื่น ๆ ได้แก่ ไวยากรณ์ กลวิธีในการเขียน และความสัมพันธ์ของข้อความ ต่างไม่มีความสัมพันธ์กับการอ่านหนังสือการ์ตูน กล่าวคือ ผลที่ออกมาไม่สนับสนุนสมมุติที่ 1.1 เนื่องจากกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีคะแนนองค์ประกอบดังกล่าว ไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อีกทั้งผลการวิเคราะห์ยังไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.2 กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีคะแนนด้านไวยากรณ์ กลวิธีในการเขียน และความสัมพันธ์ของข้อความ ไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากแต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เหตุที่ทำให้องค์ประกอบด้านไวยากรณ์ กลวิธีในการเขียน และความสัมพันธ์ของข้อความ ไม่มีความสัมพันธ์กับการอ่านหนังสือการ์ตูนทั้งปริมาณมากและน้อย รวมถึงระยะเวลาในการอ่าน เป็นผลสืบเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ให้ความสนใจในการดูโทรทัศน์มากกว่าการอ่านหนังสือประเภทร้อยแก้ว จึงทำให้ทักษะการเขียน อันประกอบด้วย ไวยากรณ์ กลวิธีในการเขียน และความสัมพันธ์ของข้อความ ไม่มีการพัฒนาไปในทิศทางที่ดี จึงทำให้ทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนด้านเหล่านี้ไม่แตกต่างกัน

ส่วนผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจทั้ง 3 คน ในทุกองค์ประกอบของการให้คะแนน พบว่า ส่วนใหญ่แล้วไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่เมื่อนำคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคน แต่ละองค์ประกอบ ไปทดสอบตามสมมุติฐานที่ 1.1 และ 1.2 พบว่า ผู้ตรวจคนที่ 1 และคนที่ 2 มีผลลัพธ์เหมือนกัน คือ ทุกองค์ประกอบของการเขียน ไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.1 และ 1.2 ในขณะที่ผู้ตรวจคนที่ 3 คะแนนของทุกองค์ประกอบในการเขียนสนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.1 กระนั้นคะแนนดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.2

จากผลที่กล่าวมานี้ สามารถสรุปได้ว่า 2 ใน 3 ของจำนวนผู้ตรวจมีความเห็นสอดคล้องกัน ดังนั้นจึงสรุปว่าผลลัพธ์ที่ได้ไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.1 และ 1.2

ความสัมพันธ์ของการอ่านหนังสือการ์ตูน กับรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานที่ 1.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.1 กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผลได้น้อยกว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย

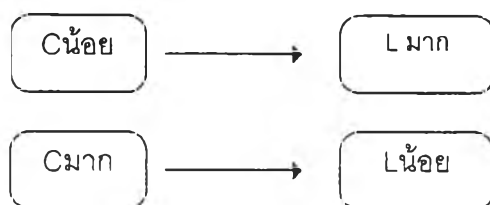
จึงกล่าวได้ว่า ปริมาณการอ่านหนังสือการ์ตูนมีอิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล โดยความสัมพันธ์ของตัวแปรดังกล่าวจะเป็นแบบทางตรง ทั้งนี้ เพราะการนำเสนอที่เป็นรูปแบบเฉพาะของหนังสือการ์ตูน เช่น การใช้เครื่องหมายแสดงอารมณ์ของตัวการ์ตูนแทนการบรรยายด้วยภาษาเขียน มีการใช้ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน และการดำเนินเรื่องราวมักจะมีการวางช่องที่มีขนาด และรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกันไป เพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งการสื่อสารรูปแบบเฉพาะของหนังสือการ์ตูน มักไม่สอดคล้องกับรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล

ลักษณะการนำเสนอของหนังสือการ์ตูนจะส่งผลต่อผู้อ่านโดยตรง เพราะการอ่านแต่ละครั้งจะมีส่วนช่วยสร้างแบบแผนการรับรู้ (schema) ของผู้อ่านด้วย เพราะในระหว่างการอ่านแต่ละครั้ง ผู้อ่านจะประมวลข้อมูล ความรู้ ที่ได้จากการอ่านรวมเข้ากับแบบแผนการรับรู้เดิมที่มีอยู่ และเมื่อถึงเวลาที่จะถ่ายทอด ผู้อ่านมักจะระลึกข้อมูลออกมาในลักษณะที่เหมือนข้อความที่ได้อ่าน แต่บางครั้งอาจมีข้อมูลบางส่วนคลาดเคลื่อนไปบ้าง เพราะผู้อ่านได้จัดสร้างลักษณะกลุ่มข้อมูลใหม่ตามความเข้าใจของผู้อ่าน ซึ่งเป็นผลมาจากการทำงานของแบบแผนการรับรู้ที่ประยุกต์ข้อมูลใหม่ให้สอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่มีอยู่ (Chandler, 1995)

เมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมทำให้ผู้ที่อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากมีการสะสมรูปแบบการนำเสนอของหนังสือการ์ตูนไว้มากกว่าผู้ที่อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย และเมื่อเวลาที่ต้องสื่อสาร จึงทำให้ผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากมีการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผลได้ไม่ดีเท่าผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่สอดคล้องกัน

ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่กล่าวมาข้างต้น สามารถแสดงในรูปแบบแผนภูมิได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือการ์ตูนกับรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล

C = การอ่านหนังสือการ์ตูน

L = รูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล

อย่างไรก็ตามผลดังกล่าว ไม่สามารถนำมาใช้กับกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนติดต่อกันเป็นประจำ และกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนไม่ติดต่อกันเป็นประจำ เนื่องจากผลวิจัยที่ออกมาไม่สนับสนุนกับสมมุติฐานที่ 1.4

ผลการวิจัยของ สมมุติฐานที่ 1.4 พบว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล ไม่แตกต่างจาก กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากแต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ระยะเวลาของการอ่านหนังสือการ์ตูนที่แตกต่างกัน (มีปริมาณการอ่านเท่ากัน) ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล เพราะผลที่ออกมาไม่แตกต่างกัน (เนื่องจากการวัดผลด้านช่วงเวลาไม่แตกต่างกันทั้ง 3 สมมุติฐาน คือ 1.2, 1.4 และ 2.2 ซึ่งมีสาเหตุเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงจะนำไปอภิปรายในช่วงหลัง)

จากผลการวิจัยเรื่องรูปแบบการใช้ภาษา จึงสรุปได้ว่า อิทธิพลของสื่อหนังสือการ์ตูนมีความสัมพันธ์ต่อผู้อ่าน ในแง่ปริมาณมากหรือน้อย เฉพาะเรื่องของความเป็นเหตุเป็นผลเท่านั้น ในขณะที่ระยะเวลาในการอ่าน(อ่านติดต่อกันเป็นประจำและอ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ)ไม่มีความสัมพันธ์ต่อผู้รับสาร ส่วนทักษะการเขียนนั้น สื่อหนังสือการ์ตูนไม่มีความสัมพันธ์ต่อผู้อ่านทั้งปริมาณ และระยะเวลาในการอ่าน

ความสัมพันธ์ของการอ่านหนังสือการ์ตูนกับความคิดสร้างสรรค์

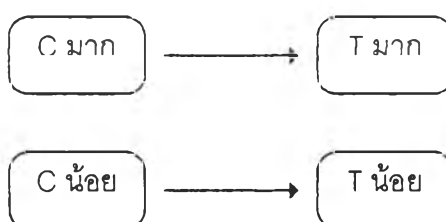
ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 ผลการวิจัยสนับสนุนว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึง ปริมาณของการอ่านหนังสือการ์ตูนมีอิทธิพล ต่อพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์โดยตรงในทางบวก เพราะภาพในหนังสือการ์ตูนซึ่งมีรายละเอียดน้อย มีผลโดยตรงต่อการกระตุ้นพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของผู้อ่าน และเป็นที่ยอมรับกันในวงการศึกษาด้านนี้ว่า ภาพทุกชนิด โดยเฉพาะภาพที่มีรายละเอียดน้อยเป็น ตัวกระตุ้นพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ เช่น การวิจัยของ Traver (1964) พบว่า นักเรียนจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดจากภาพหลายเส้นง่าย ๆ ซึ่งมีรายละเอียดน้อยได้ดีกว่าภาพถ่ายของจริง เนื่องจากรายละเอียดของสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่บรรจุอยู่ในรูปภาพที่มีลักษณะเหมือนจริงนั้นมีคุณสมบัติทางกายภาพมากเกินไปกว่าที่เด็กจะตอบสนองทุกสิ่งทุกอย่างในนั้นได้หมด

ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือการ์ตูนกับความคิดสร้างสรรค์ เป็นแบบทางตรง ดังแสดงในแผนภูมิที่ 5.4

แผนภูมิที่ 5.4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือการ์ตูนกับความคิดสร้างสรรค์

C = การอ่านหนังสือการ์ตูน

T = ความคิดสร้างสรรค์

จากผลการวิจัยจึงเป็นการยืนยันถึง ข้อดีของสื่อหนังสือการ์ตูนที่ส่งผลช่วยให้ผู้อ่านมีความคิดสร้างสรรค์ อันจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในแง่ที่จะทำให้เกิดประโยชน์ในด้านต่างๆ อย่างเช่น การทำงานแทบทุกสาขาอาชีพ ที่บางครั้งอาจต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์เสริม โดยเฉพาะกับผู้ที่ประกอบอาชีพที่จะต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์เป็นหลัก

ทว่า ช่วงเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน(อ่านติดต่อกันเป็นประจำกับอ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ) ไม่อาจทำให้เกิดความแตกต่างด้านความคิดสร้างสรรค์ ดังนี้

สมมุติฐานที่ 2.2 การวิจัยแย้งกับสมมุติฐาน เพราะผลการวิจัย พบว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก และอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกับกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก แต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ

เนื่องจากผลการวิจัยเรื่องช่วงเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนให้ผลไม่แตกต่างกันทั้ง 3 สมมุติฐาน ประกอบด้วย สมมุติฐานที่ 1.2, 1.4 และ 2.2 ดังนั้นจึงจะนำมาอภิปรายผลพร้อมกัน ซึ่งสรุปผลการวิจัยจากทั้ง 3 สมมุติฐานได้ว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีรูปแบบการเขียน การใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล และความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างไปจากกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากแต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ

ปรากฏการณ์ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนที่แตกต่างกัน (อ่านติดต่อกันเป็นประจำกับอ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำโดยมีปริมาณการอ่านเท่ากัน) ไม่มีอิทธิพลต่อกระบวนการรับรู้ของกลุ่มผู้อ่านทั้ง 2 กลุ่ม และเมื่อวิเคราะห์ระยะเวลาตั้งแต่เริ่มอ่านหนังสือการ์ตูน(ดูภาคผนวก แบบสอบถามข้อ 2) ของทั้ง 2 กลุ่มเริ่มต้นใกล้เคียงกันมาก ซึ่งส่วนใหญ่จะเริ่มอ่านหนังสือการ์ตูนอายุประมาณ 7- 8 ขวบเป็นต้นมา (ปัจจุบันอายุประมาณ 16-18 ปี) มีจำนวนมากถึง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 ในขณะที่ผู้อ่านหนังสือการ์ตูนน้อยกว่า 7 ปีลงมา มีเพียง ร้อยละ 30.00 เท่านั้น (ตารางที่ 5.1)

ตารางที่ 5.1 เปรียบเทียบระยะเวลาที่เริ่มต้นอ่านหนังสือการ์ตูนระหว่างกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนติดต่อกันเป็นประจำ และกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนไม่ติดต่อกันเป็นประจำ

ระยะเวลาที่เริ่มต้นอ่านหนังสือการ์ตูน	กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนติดต่อกันเป็นประจำ	กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนไม่ติดต่อกันเป็นประจำ	รวม	ร้อยละ
ตั้งแต่ 7 ปีขึ้นไป	11	17	28	70.00
น้อยกว่า 7 ปี	9	3	12	30.00
รวม	20	20	40	100.00

จากการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อ่านหนังสือการ์ตูนมานานและเริ่มต้นใกล้เคียงกัน จึงทำให้พัฒนาการด้านความคิดและแบบแผนการรับรู้(schema) ในช่วงระยะเวลาใกล้เคียงกัน เพราะแบบแผนการรับรู้ของคนจะเริ่มตั้งแต่วัยทารกเป็นต้นมา โดยจะมีการสะสม ปรับเปลี่ยนให้ได้ความสมดุลไปเรื่อยๆ อีกทั้งพัฒนาการด้านความคิดและเข้าใจปัญหาของเด็กวัย 7-16 ปี จัดเป็นขั้นปฏิบัติการ(operational stage) ซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของมนุษย์ ในขั้นนี้ยังแบ่งออกเป็น 2 ขั้นย่อย ได้แก่ (Piaget, 1959 อ้างในพิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2532 อ้างแล้ว)

1. ขั้นเริ่มมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล คือ ช่วงอายุระหว่าง 7-11 ปี ในขั้นนี้ เด็กจะมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับของจริงที่เกิดขึ้น เด็กเริ่มมีความคิดที่มีเหตุมีผล และเข้าใจเกี่ยวกับจำนวนเลขในระดับสูงขึ้นไป นอกจากนี้ยังสามารถทายเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันได้ เพราะเด็กมีความคิดรวบยอด(generalization) เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ อีกทั้งรู้จักความคงที่หรือการรักษาสภาพ(conservation) รู้จักลักษณะการรวมสภาพ(inclusion) และรู้จักการลำดับภาพ(seriation)

2. ขั้นมีความคิดแก้ปัญหาได้ คือ ช่วงอายุระหว่าง 11-16 ปี ในวัยนี้เด็กสามารถเชื่อมโยงความคิดอย่างหนึ่ง กับความคิดอีกอย่างหนึ่ง หรือสามารถเชื่อมโยงความคิดของตนเองกับความคิดของผู้อื่นได้ เด็กแสดงเหตุผลได้ดี สามารถตั้งข้อสันนิษฐานได้ ตั้งกฎ และสามารถแก้ปัญหาได้

ฉะนั้นการเริ่มอ่านหนังสือการ์ตูนของทั้ง 2 กลุ่ม ตั้งแต่วัยประมาณ 7-8 ปี เป็นต้นมา จนถึงอายุ 16-18 ปี ซึ่งเป็นช่วงของพัฒนาการด้านความคิดและเชาว์ปัญญาของมนุษย์ ในชั้นปฏิบัติการ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จึงมีพัฒนาการด้านการสื่อสารของหนังสือการ์ตูนไปพร้อม ๆ กัน แน่นนอนว่าทั้ง 2 กลุ่มย่อมจะมีพัฒนาการด้านแบบแผนการรับรู้ได้ใกล้เคียงกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงอธิบายได้ถึงเหตุผลที่ทำให้สมมุติฐานที่ 1.2 , 1.4 และ 2.2 ไม่แตกต่างกัน เป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีพัฒนาการด้านการรับรู้จากสื่อหนังสือการ์ตูนไม่แตกต่างกันนั่นเอง

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยทั้งหมด พบว่า ปริมาณการอ่านหนังสือการ์ตูน มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล และความคิดสร้างสรรค์ แต่ไม่มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการเขียน

ในขณะที่เดียวกันระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน (อ่านติดต่อกันเป็นประจำกับอ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ) ไม่มีความสัมพันธ์ต่อทักษะการเขียน และรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล รวมถึงความคิดสร้างสรรค์

จากผลสรุปข้างต้นสามารถสรุปข้อวิจัยได้ ดังนี้

1. ปริมาณการอ่านหนังสือการ์ตูนไม่มีความสัมพันธ์ต่อทักษะการเขียน กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีทักษะการเขียนไม่แตกต่าง กับกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนไม่มีความสัมพันธ์ต่อทักษะการเขียน กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีทักษะการเขียนไม่แตกต่าง กับกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก แต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ปริมาณการอ่านหนังสือการ์ตูน มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็น

เหตุเป็นผลน้อยกว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

4. ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน ไม่มีความสัมพันธ์ผลต่อรูปแบบการใช้ภาษา อย่างเป็นเหตุเป็นผล กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากและอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีรูปแบบการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผลไม่แตกต่าง กับกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมากแต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

5. ปริมาณการอ่านหนังสือการ์ตูน มีความสัมพันธ์ต่อพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่า กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

6. ระยะเวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูน ไม่มีความสัมพันธ์ผลต่อพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ กล่าวคือ กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก และอ่านติดต่อกันเป็นประจำ มีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่าง กับกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนปริมาณมาก แต่อ่านไม่ติดต่อกันเป็นประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ประโยชน์จากผลการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยหวังว่าจะได้รับประโยชน์ทั้งเชิงทฤษฎี และเชิงประยุกต์ ดังนี้

เชิงทฤษฎี

1. ผลการวิจัยที่ได้ ช่วยขยายแนวคิดเรื่อง "The Medium is the Message" ของ McLuhan เนื่องจากการอ่านหนังสือการ์ตูน ได้ส่งผลกระทบต่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งผลทางตรง และทางอ้อม

2. ผลกระทบจากการอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีต่อทักษะการเขียน การใช้ภาษาอย่าง เป็นเหตุเป็นผล และความคิดสร้างสรรค์ ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ นับเป็นข้อมูลทางวิชาการอีก แขนงหนึ่ง ซึ่งมีประโยชน์ต่อนักวิชาการต่าง ๆ และนิสิต นักศึกษา ที่สนใจศึกษาปัญหาแนวนี้

เชิงประยุกต์

1. ผลกระทบจากการอ่านหนังสือการ์ตูน ที่ส่งผลต่อพัฒนาการด้านการสื่อสารของผู้อ่านทั้งด้านบวกและด้านลบ กล่าวคือ การใช้ภาษาจะเป็นด้านลบ ส่วนความคิดสร้างสรรค์จะเป็นด้านบวก ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารการศึกษาที่จะหาวิธีการ และแนวทางการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสม เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

2. จากการวิจัยนี้ยังทำให้ทราบว่า ทักษะการเขียนของเด็กในปัจจุบันแ่งนั้น เป็นผลมาจากอิทธิพลของสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะ สื่อโทรทัศน์ ดังนั้นทั้งครูและผู้ปกครองจึงควรสร้างความสนใจให้เด็กหันมาอ่านหนังสือมากกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อจะพัฒนาทักษะการเขียนของเด็กให้ดีขึ้น

3. สำหรับผู้ปกครองควรดูแลการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็กให้เหมาะสม เพื่อจะได้ช่วยพัฒนาด้านความคิดสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามควรดูแลบุตรหลานของท่านให้สนใจการอ่านหนังสือร้อยแก้ว เพื่อพัฒนาด้านทักษะการเขียน และการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อ ๆ ไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ยังมีข้อบกพร่องบางประการที่ควรศึกษาเพิ่มเติมในครั้งต่อไป งานวิจัยที่ควรจะดำเนินการต่อเนื่องในเรื่องนี้ มีดังต่อไปนี้

1. ในขั้นตอนการทดลองนั้น ผู้วิจัยได้เข้าไปทำการทดลองทุกชุดเสร็จภายในวันเดียว ดังนั้นหากมีการทดลองในทำนองเดียวกัน ควรมีการเว้นระยะเวลาในการทดลองแต่ละด้านในแต่ละวัน เช่น วันแรกให้ทำแบบทดสอบด้านความคิดสร้างสรรค์ หลังจากนั้นเว้นระยะเวลาประมาณ 1 - 2 วัน จึงเข้าไปทดสอบทักษะการเขียน และเว้นระยะเวลาประมาณ 1 - 2 วัน แล้วจึงเข้าไปทดสอบเรื่องการใช้ภาษาอย่างเป็นเหตุเป็นผล

2. ควรทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างในจำนวนมาก และหลากหลายกว่านี้ เพราะการทดลองนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 เพียงกลุ่มเดียว อาจทำให้ผลที่ได้ไม่ครอบคลุมเท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรหากกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาในระดับต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นระดับการศึกษาที่ต่ำและสูงกว่านี้ เพื่อที่จะได้ผลการวัดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3. ควรมีการวัดผลเรื่องเวลาของการใช้สื่อต่าง ๆ เช่น ดูโทรทัศน์ครั้งละกี่ชั่วโมง เป็นต้น เพื่อนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ชัดเจนขึ้น

4. ในการตรวจในคะแนนงานเขียน ควรให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยเป็นผู้ตรวจ โดยใช้ผู้ตรวจมากกว่า 3 คนขึ้นไป เพื่อจะเป็นการทดสอบความสมดุลในการให้คะแนน เพื่อป้องกันการแปรปรวนในการให้คะแนนของผู้ตรวจ